

AFSCHRIFT

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 29 december 2003 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not.nr. 66.72.2132/01/26

Griffie nr. 3906

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

7763

, zonder beroep, geboren te of
, wonende te ;

Beklaagd van : Te : vanaf 1 mei 2000 (stuk 26) tot en met datum der dagvaarding

A. Bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:

aard en oppervlakte:

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

met zetel te

met ondernemingsnummer

opgericht op 5 augustus 1989

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop ontvangen op 27/06/1989.

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 3 november 2003 werd betekend door afgifte van een afschrift op het politiecommissariaat van de woonplaats van de beklaagde, na achterlating van het door artikel 37 van het gerechtelijk wetboek (Ger. W.) bedoelde bericht, aangezien de betekening niet kon gebeuren op een van de wijzen bedoeld door de artikelen 33 tot en met 35 Ger. W.;

Betekend op 7 februari 2004 om de gemaakte omkennaan
Kennisgenomen op 19 februari 2004

- het uittreksel uit het rijksregister d.d. 19 november 2003 waaruit blijkt dat de beklagde op de datum van de betekening van de dagvaarding nog was ingeschreven op het in de dagvaarding vermelde adres als hebbende daar zijn hoofdverblijfplaats ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het tweede hypotheekkantoor te _____ op 7 november 2003 onder het nummer _____, zodat voldaan is aan de voorwaarde vastgelegd in artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde het Openbaar Ministerie in de persoon van _____, substituut procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis.

De beklagde _____, alhoewel behoorlijk gedagvaard, is niet verschenen noch liet zij zich vertegenwoordigen.

1. De gegrondheid van de strafvordering

1.1.

De beklagde heeft blijkens haar eigen verklaring d.d. 28 november 2002 vanaf 1 mei 2000 in het weekendverblijf gelegen te _____ (maar kadastraal gekend als _____) haar hoofdverblijfplaats gevestigd (st. 26). Zij huurt dit pand van _____. Uit de bewoordingen van het huurcontract d.d. 31 juli 2000 blijkt dat de beklagde duidelijk ingelicht werd over het feit dat het pand bestemd werd als buitenverblijf ("*Huurovereenkomst voor een buitenverblijf. C) Verhuurd goed: houten chalet en berging dienstig als buitenverblijf op en met grond gelegen te _____ : ... van de goedgekeurde verkaveling weekendgronden ... H) Bestemming van het goed: weekendverblijf ... K) De huurder aanvaardt het weekendverblijf in de toestand zoals het thans is - st. 28*). De beklagde werd door het gemeentebestuur van _____ ingeschreven in het bevolkingsregister met ingang van 3 mei 2000 op last van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dienst Bevolking (st. 2).

1.2.1.

Uit de inhoud van de huurovereenkomst d.d. 31 juli 2000 dient afgeleid te worden dat de beklagde ontegensprekelijk wist (zoals elke normale en voorzichtige burger geplaatst in dezelfde situatie) dat het gehuurde goed een "*houten chalet*" betrof, dienstig als "*buitenverblijf*" zodat deze chalet vanuit stedenbouwkundig oogpunt niet geschikt was voor permanente bewoning en het gebruik ervan diende te worden gelimiteerd tot verblijfsrecreatie.

1.2.2.

De vaststelling dat de beklagde na tussenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken werd ingeschreven in het bevolkingsregister van de gemeente _____ en haar daar niet gemeld werd dat zij een stedenbouwkundige inbreuk beging, doet geen afbreuk aan de strafrechtelijke aansprakelijkheid van de beklagde. Een inschrijving in

het bevolkingsregister – een verplichting van administratieve aard – geeft aan de beklagde immers niet het recht een inbreuk te plegen op de stedenbouwregelgeving. Het gaat immers om twee verschillende regelgevingen met een afzonderlijke finaliteit.

1.3.

Uit de voormelde gegevens blijkt duidelijk dat de beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging. Zij heeft bewust de hoofdfunctie van het onroerend bebouwd goed geheel gewijzigd van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen door een gebouw dat ingevolge het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurde gewestplan
gelegen is in een zone voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen en zij heeft die toestand bestendig.

1.4.

De rechtbank merkt op dat door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) aan artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en vierde lid werd toegevoegd waardoor het instandhouden van de misdrijven bedoeld door artikel 146, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer wordt bestraft. Deze depenalisering geldt evenwel niet indien de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg. Het is duidelijk dat de beklagde door de niet vergunde bestemmingswijziging een ernstige inbreuk heeft gepleegd op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming zoals ze werden vastgesteld bij het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgesteld gewestplan
, zodat de depenalisering niet kan worden toegepast.

2. De straftoemeting

2.1.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklagde zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

2.2.

De door de beklagde gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklagde mag haar individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

2.3.

De beklaagde is thans 56 jaar en alleenstaande. Zij beschikt over een vlekkeloos strafrechtelijk verleden, hetgeen enige mildheid bij de straftoemeting toelaat. Nadere gegevens omtrent haar persoonlijkheid zijn de rechtbank gelet op haar verstek niet gekend.

2.4.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en haar aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

2.5.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de beklaagde voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de enige tenlastelegging, de in het beschikend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen. Aangezien de feiten zowel voor als na 1 januari 2002 werden gepleegd, moet de geldboete in EUR worden opgelegd zonder omrekening.

3. De herstellvordering

3.1.

Bij brief d.d. 15 juli 2002 werd door het college van burgemeester en schepenen van een herstellvordering en een eensluitend afschrift bezorgd van de beslissing van voormeld college d.d. 3 juni 2002, waarbij op gemotiveerde wijze werd beslist om m.b.t. de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging, een herstelmaatregel te vorderen bestaande in het staken van het strijdig gebruik (st. 19-22). Bij brief d.d. 18 maart 2003 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, die in dit dossier geen herstellvordering had bezorgd, het volgende gemeld : *"Na onderzoek is gebleken dat deze overtreding is gelegen in een geïnventariseerde cluster. De Minister heeft met de vertegenwoordigers van de parketten-generaal in de Commissie Vervolgbeleid afgesproken dat er voor deze overtredingen geen herstellvorderingen zullen worden geformuleerd in afwachting van het resultaat van de besprekingen in de parlementscommissie leefmilieu en ruimtelijke ordening met betrekking tot de problematiek weekendverblijven"*. (st. 30)

3.2.1.

Artikel 149 § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003,

inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) bepaalt dat voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 voor wat betreft het formuleren van een herstellvordering het voorafgaand en eensluitend advies is vereist van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Zoals hierboven uiteengezet is het misdrijf dat in hoofde van de beklagde bewezen wordt geacht gepleegd na 1 mei 2000 en in elk geval na die datum blijven voortbestaan, namelijk tot de datum van het bevel tot dagvaarding (9 oktober 2003). Derhalve dient op basis van artikel 149 van het decreet van 18 mei 1999 zoals gewijzigd niet het eensluitend advies van de voormelde hoge raad te worden ingewonnen. Artikel 198bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt bovendien dat de regels inzake het in te winnen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd, wat nog niet is gebeurd.

3.2.2.

Artikel 149 § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd door artikel 8 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat voor misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd voor 1 mei 2000, het middel van de meerwaarde kan worden aangewend, tenzij in drie uitzonderingsgevallen. Zoals hierboven uiteengezet blijkt dat het in hoofde van de beklagde bewezen geachte misdrijf niet werd gepleegd voor 1 mei 2000, zodat die bepaling om die reden alleen al niet kan worden toegepast. Bovendien houdt de in hoofde van de beklagde - die geen eigenaar is - bewezen geachte feiten een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk in op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, namelijk het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgesteld gewestplan zodat ook om die reden een meerwaardevordering is uitgesloten. Ten slotte moet nog worden benadrukt dat deze bepaling geen recht creëert voor de overtreder op een herstelmaatregel bestaande in een meerwaardevordering doch enkel aangeeft in welke gevallen de herstellvorderende overheid tot die herstelmaatregel kan beslissen.

3.3.

De door het college van burgemeester en schepenen van _____ gevorderde herstelmaatregel is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt aan de veroordeelde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet. Zij moet dan ook worden ingewilligd.

3.4.

Door het college van burgemeester en schepenen werd niet gevraagd om aan de veroordeelde een dwangsom op te leggen. De rechtbank vermag niet ambtshalve een dwangsom op te leggen. De uitvoering van de gevorderde herstelmaatregel kan dan ook niet worden gekoppeld aan een dwangsom.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 190ter, 194, 195 ;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecieimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1 ;

Strafwetboek, art. 38 en 40 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 148, 149, 153, 198bis en 204 ;

Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1 ;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND BIJ VERSTEK

Veroordeelt de beklaagde voor de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging tot een GELDBOETE van 100,00 EUR, met 40 decimes verhoogd, 500,00 EUR bedragende.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklaagde uitgesproken geldboete van 500,00 EUR zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 30 DAGEN.

Spreekt lastens de beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 10,00 EUR, met 40 decimen verhoogd, 50,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente het strijdig gebruik van het onroerend goed gelegen te kadastraal gekend als met een oppervlakte van , met de hoofdfunctie verblijfsrecreatie te staken en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

Legt de beklaagde een vergoeding op van 25,00 EUR zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de beklaagde tot de aan de zijde van het Openbaar Ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 53,29 EUR.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
NEGENENTWINTIG DECEMBER TWEEDUIZEND EN DRIE.

Aanwezig :

, alleenrechtsprekend rechter in strafzaken.
, substituut procureur des Konings
e.a. adiunct-griffier.